

Een dag uit het leven van een consultant

“leuk om te horen” 2x!

Hoe geef ik de leerling een competent gevoel? Dat was vorige week de centrale vraag op een van ‘mijn’ scholen. Het is niet moeilijk, maar het zit maar weinigen van ons in de genen, misschien is het onze cultuur? In het kader van een traject Didactisch Coachen hebben wij op die school een middag gevuld met mini-lessen. Docenten gaven aan leerlingen korte lesjes van ongeveer 15 minuten en kregen vervolgens feedback en tips van de leerling zelf en van een collega die observeerde. Ik observeerde een aantal mini-lessen mee.

Een van de min-lessen ging over kansberekening, die een leerkracht gaf aan een leerling uit 3 VWO. De docent had er een leuk en boeiend lesje van gemaakt, mooi opgebouwd. Verschillende keren gaf hij de leerling terug dat ze het heel goed deed en dat het geweldig ging.

Bij de nabespreking vroeg ik de leerling of ze het gevoel had gekregen dat ze het kon. Ja, dat had ze, want ze had verschillende keren gehoord dat het goed ging.

“Kun je mij dan ook vertellen wat je goed deed?”

[na enig nadenken] “Ik denk dat ik de goede antwoorden gaf.”

“Ja, dat denk ik ook. Maar weet je wat je nog meer goed deed?”

“Nee, dat zou ik niet weten.”

[Mm.] “Nou, laten we dan meneer Jansen maar eens vragen wat je dan goed deed.”

Meneer Jansen vond het niet moeilijk om dat te benoemen. Hij wees op het moment waarop ze goed had doorgedacht en verschillende soorten informatie had gebruikt om tot een antwoord te komen. Hij noemde het ‘knap’ dat ze dat zo combineerde. Hij noemde ook een moment dat de leerling haar mening had bijgesteld, toen ze nieuwe informatie kreeg. Hij vond dat ze flexibel was in haar meningsvorming. Bovendien vond hij nog dat ze heel geconcentreerd had gewerkt en regelmatig structuur in haar denken aanbracht.

“Wauw...” De leerling was even stil en zei: “Goh, ik vind het wel heel leuk om te horen wat ik dan precies goed deed. Ik merk dat dat mij ... eh... zelfvertrouwen geeft.” Nu, wat is mooier dan dit te horen uit de mond van een leerling, uit de mond van diegene waar je het uiteindelijk voor doet. Twee keer (2x) winst, je versterkt iemands competente gevoel en in ruil daarvoor mag je in het gezicht kijken van iemand die een beetje ‘groeit’.

Leerlingen kunnen je zo veel vertellen. Ik loop vaak door de gangen op scholen en heb dan regelmatig praatjes met leerlingen. Dan willen ze weten wat ik kom doen. Meestal geef ik aan dat ik met hun docenten bezig ga over hoe ze nog leuker les kunnen geven dan ze al doen. Aha, dat is koren op veel molentjes ... “Zit meneer X er dan ook bij, want die kan nog wel wat leren als het gaat om leuk lesgeven ...” “O ja? Vertel ... ?”

Nou, dan komt het, ze kunnen concreet aangeven wat er aan schort en meestal snijdt het hout:

“O, hij is veel te lang aan het woord, dat is gewoon saai.”

“Hij gaat het altijd weer uitleggen, dan weet ik het al lang en toch vindt hij dat ik op moet letten.”

“Van hem mogen we niet eens ons aantekeningenschrift mee naar huis nemen, omdat hij denkt dat we het dan toch vergeten. Hij denkt dat we dombo's zijn.”

“Hij kan helemaal niet uitleggen. Ik snap er dan niets van en als ik dan wat vraag, dan zegt hij dat ik dom ben omdat ik het nog niet snap.”

De wandelgangen volstaan voor mij, maar voor jullie, docenten, zijn er zijn natuurlijk andere manieren om de feedback van je leerlingen te krijgen. Zo ken ik een aantal docenten die aan het einde van hun les (zo nu en dan) een cijfer vragen, mét motivatie. Dat hoeven geen hele verslagen te worden. Zw vragen bijvoorbeeld of ze één ding willen opschrijven die ze goed vonden, die ze hebben gewaardeerd. En één tip over iets dat beter kon. Het levert vaak mooie gesprekken met je leerlingen op.

En eh..., als je dat leuk vindt, laat mij weten wat het je opleverde?
Veel plezier!

wimbos@linqueconsult.nl

